

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Radmily Baďurové a soudkyň JUDr. Šárky Žmolilové a Mgr. Šárky Bokůvkové ve věci žalobců **a) Bohumila S.**, nar. xxx, bytem xxx, **b) Milady S.**, nar. xxx, bytem xxx, **c) Pavla S.**, nar. xxx, bytem xxx, proti žalovanému **Česká republika - Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, IČO 75046962, o žalobě za **hrubé porušování práv**, o odvolání žalobců a) a c) do rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 9. 1. 2017, č. j. 10 C 108/2016-33,

t a k t o :

I. Odvolání žalobce a) proti odstavcům I., III. a V. výroku, se **odmítá**.

II. Odvolání žalobce c) proti odstavcům I., IV. a V. výroku, se **odmítá**.

III. Ve vztahu mezi žalobcem c) a žalovaným se rozsudek okresního soudu v odstavcích II. a III. výroku a ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným v odstavcích II. a IV. výroku, a dále v odstavcích VI. a VII. výroku, **potvrzuje**.

IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresní soud v odstavci I. výroku připustil změnu žaloby. V odstavci II. výroku řízení o žalobě, aby žalovaný zaplatil žalobcům a), b) a c) k ruce společné a nerozdílné částku 26.598,97 Kč zastavil. Žalobu, aby žalovaný zaplatil žalobcům b) a c) k ruce společné a nerozdílné částku 59.897,81 Kč zamítl okresní soud v odstavci III. výroku a v odstavci IV. výroku zamítl žalobu, aby žalovaný zaplatil žalobci a) částku 49.686,40 Kč. V odstavci V. výroku zavázal žalovaného zaplatit žalobci a) částku 10.211,41 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. V odstavcích VI. a VII. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a uložil žalobcům zaplatit společně a nerozdílně ČR - Okresnímu soudu v Opavě jako doplatek soudního poplatku částku 1.425 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Okresní soud vyšel ze zjištění, že v případě bytu č. 4 v domě na xxx byl ke dni 15. 1. 2010 shledán takový závadný stav oken tohoto bytu, že vlivem toho v bytě docházelo a stále dodnes dochází k vysoké infiltraci vzduchu a tím k tepelným ztrátám a dále k zatékání do tohoto bytu. Nájemcem tohoto bytu je žalobce a). Poprvé uplatnili žalobci své právo na slevu z nájemného u pronajímatele dopisem ze dne 22. 9. 2009. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze 7. 1. 2013, č. j. 22 Co 451/2012-171 dospěl k závěru, že tento stav bytu odůvodňuje ve prospěch nájemce tohoto bytu poskytnout jeho pronajímatelem slevu z nájemného ve výši 25 %, a to až do doby odstranění závad oken v tomto bytě. Nájemné bylo k měsíci lednu 2012 předepsáno ve výši 14.627 Kč, které zůstalo až dosud nezměněno, a nájemci tak náleží sleva ve výši 25 %, tedy v částce 3.656,75 Kč. Pouze z toho důvodu, že žalobce a) v původním řízení vedeném před Městským soudem v Praze požadoval slevu ve výši 3.000 Kč, byla mu přiznána podle zásady zákazu překročení rámce žalobního žádání sleva ve výši 3.000 Kč. Až dosud žalobce a) hradí nájemné ve výši 12.358 Kč a z této částky požadoval počínaje měsícem červen 2015 snížení nájemného o dalších 1.800 Kč z důvodu přetrvávajícího špatného stavu bytu. Závady na oknech nebyly dosud odstraněny a stav zjištěný znalcem přetrvává dodnes.

Okresní soud aplikoval na zjištěný skutkový stav shora citované zákonné ustanovení a dospěl k závěru, že žaloba žalobců b) a c) je zcela nedůvodná, neboť nejsou nájemci předmětného bytu a nejsou tedy nadáni aktivní legitimací (žalobci v tomto směru nedoložili nájemní smlouvu, ovšem ze všech ostatních předložených důkazů vyplývá, že nájemcem předmětného bytu je pouze žalobce a) a že žaloba žalobce a) je převážně nedůvodná. Důvodnou okresní soud shledal žalobu pouze, pokud jde o nárok na slevu z nájmu, kterou žalobce a) požadoval do výše 25% slevy z nájemného přiznané Městským soudem v Praze, který ji nepřiznal v plné výši jen proto, že žalobce a) od ledna 2012 žádal pouze slevu ve výši 3.000 Kč, nikoliv ve výši 25 % (3.656,75 Kč) z předepsaného nájemného, a to vše pouze pro období níže specifikované. Nad rámec této přiznané slevy okresní soud jít nemůže (další sleva nemůže být přiznána), neboť žalobce a) neprokázal (ani netvrdil), že by od posledního zjišťování závad 15. 1. 2010 došlo k dalšímu zhoršení stavu bytu a k jakému; v tomto směru vzal okresní soud za prokázán pouze stejný skutkový stav, ze kterého vycházely soudy pražské, a to zejména opíraje se o zjištění ze znaleckého posudku č. j. 018/01/10 společnosti RATEA - WEST s.r.o. Za zcela nedůvodnou považoval okresní

soud žalobu, pokud se jí žalobce a) domáhal slevy na nájemném vůči žalovanému za období, ve kterém nebyl pronajímatelem předmětného bytu, respektive osobou, na kterou přešlo právo hospodaření s tímto bytem. K tomu došlo dne 27. 1. 2015 a do 26. 1. 2016 byly nároky rovněž zamítnuty. Jako nedůvodnou zamítl okresní soud tu část žaloby týkající se nároku žalobce a) na úhradu zvýšených nákladů na otop (náhrada tepelných ztrát), a to z důvodu neprokázání výše tohoto nároku. Žalobce a) v tomto řízení požadoval částku 21.000 Kč za tři topné sezóny od 1. 10. 2013 do 30. 4. 2016, přičemž není zřejmé, na základě čeho se domáhá náhrady právě v této výši a jakým propočtem k této částce dospěl. Neuvedl, kolik činily náklady na otop v uvedeném období a jaké tepelné ztráty vlivem vadných oken v celém bytě v té které topné sezóně vznikly. Náhrada tepelných ztrát mu nebyla přiznána rovněž v řízení u Městského soudu v Praze.

Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání žalobci a) a c) , když odvolání žalobkyně b) bylo pro opožděnost odmítnuto usnesením Okresního soudu ze dne 11. 7. 2017 pod č. j. 10 C 108/2016-76 ve znění usnesení Krajského soudu ze dne 20. 9. 2017 pod č. j. 71 Co 285/2017-88.

Žalobci a) a c) odvoláním napadli rozsudek okresního soudu v celém rozsahu a domáhali se patrně jeho změny tak, aby žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno. V odvolání poukazovali na to, že žalovaný hrubě porušuje jejich práva jako nájemníků. Dodnes nejsou okna opravena, jsou shnilá a trouchniví, čímž se navyšují náklady na otop, když celkem v roce 2015 vynaložili na vytápění bytu 47.026 Kč a v roce 2016 činil nedoplatek 5.600 Kč.

Dle § 202 odst.1 písm. d) o. s. ř. odvolání není přípustné proti usnesení, jímž byla nebo nebyla připuštěna změna návrhu.

Protože proti usnesení, jímž byla připuštěna změna žaloby není odvolání přípustné, bylo odvolání žalobce a) a c), které směřovala do odstavce I. výroku o změně žaloby, dle § 218 písm. c) o. s. ř. odmítnuto.

Dle § 201 o. s. ř. účastník může napadnout rozhodnutí okresního soudu nebo rozhodnutí krajského soudu vydané v řízení v prvním stupni odvoláním, pokud to zákon nevyklučuje.

Kromě objektivní přípustnosti odvolání, která je upravena v § 201 o. s. ř. (tj. proti kterým rozhodnutím soudu prvního stupně je lze podat), je nutno se zabývat i jeho subjektivní přípustností (tedy kdo je k jeho podání oprávněn).

Subjektivní legitimaci mají osoby, jímž nebylo - objektivně nahlíženo - rozhodnutím soudu prvního stupně plně vyhověno nebo jímž byla tímto rozhodnutím způsobena určitá, byť i nepříliš významná újma na právech, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí (NS 20 Cdo 922/2011).

Žalobci mají v řízení postavení samostatných společníků ve smyslu § 91 odst. 1 o. s. ř., každý z nich v řízení jedná sám za sebe. Proto žalobcům a) a c) nemohla

být způsobena výroky, které se nevztahují k jimi uplatněným nárokům, byť jen nepatrná újma. Totéž platí o vyhovujícím výroku v odstavci V. výroku.

Proto odvolací soud odvolání žalobce c) proti odstavci IV., a V. výroku, které se týkají vztahu žalobce a) a žalovaného, odmítl dle § 218 písm. b) o. s. ř. jako odvolání podané osobou neoprávněnou k jeho podání.

Dále odvolací soud odmítl § 218 písm. b) o. s. ř. odvolání žalobce a) do odstavce III. a V. výroku, když ve výroku bylo rozhodnuto o vztahu mezi žalobcem c) a b) a žalovaným a odstavcem V. výroku bylo žalobě žalobce a) vyhověno.

Předmětem přezkumu tak zůstaly ve vztahu k žalobci a) odstavce II. a IV. výroku a ve vztahu k žalobci c) výroku II., tj. o zastavení řízení (II.) a zamítnutí žaloby vůči jejich osobám, tedy odstavce III. výroku vůči žalobci c) a odstavce IV. výroku vůči žalobci a), dále vůči oběma odstavce VI. a VII. výroku o nákladech řízení a doměření soudního poplatku.

Pokud žalobci požadovali s účinností od 1. 5. 2013 snížit nájemné z částky 12.358 Kč na částku 10.558 Kč, tj. o dalších 1.800 Kč, okresní soud správně dospěl k závěru, že tento požadavek žalobců je částečně pokryt v rozsahu 731 Kč měsíčně rozhodnutím Městského soudu v Praze, který žalobci a) přiznává slevu na nájemném ve výši 3.000 Kč do budoucna, tj. i pro období od 1. 5. 2013. Správně tedy dle tohoto rozsudku mělo být nájemné předepsáno v částce 11.627 Kč tak, jak již žalobcům potažmo žalobci a) bylo přiznáno. Okresní soud tedy správně dospěl k závěru, že v rozsahu 731 Kč měsíčně již bylo o nároku žalobců a) a c) rozhodnuto a z tohoto důvodu řízení pro překážku věci rozsouzené řízení dle § 104 o. s. ř. zastavuje. Stejně správně okresní soud dochází k závěru (shodně se soudy pražskými), že žalobce c) není ve věci pasivně legitimován, když žalobce a) je výlučným nájemcem a z tohoto důvodu žalobu ve vztahu k žalobci c) zamítá.

Vzhledem k tomu, že žalobce a) v řízení netvrdil nové skutečnosti ve vztahu ke stavu bytu a pouze odkázal na závady zjištěné v předcházejícím řízení, okresní soud správně vyšel z tohoto skutkového stavu a dovodil, že žalobci a) vznikl nárok na slevu v rozsahu 25 %. Pokud žalobce a) požadoval slevu ve větší částce, správně okresní soud v této části žalobu zamítl. S okresním soudem pak lze souhlasit i v tom směru, že žalovaný je v řízení legitimován až od 27. 1. 2015, kdy převzal dům do své správy, a slevu ve výši 627 Kč měsíčně proto okresní soud přiznává za období od 27. 1. 2015 do 12. 5. 2015, celkem se tedy jedná o částku 10.211,41 Kč.

Okresní soud rovněž správně posoudil nárok žalobce a) na náklady na zvýšené vytápění, když v tomto směru zůstala tvrzení žalobce a) neurčitá a nebylo z nich možno dovodit přesnou částku, kterou žalobce a) vynaložil na vytápění v souvislosti s vadami bytu. V tomto směru odvolací soud poukazuje v podrobnostech na rozhodnutí okresního soudu.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu v napadené části, tj. ve vztahu mezi žalobcem c) a žalovaným v odstavcích II. a III. výroku

v odstavcích a ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným v odstavcích II. a IV. výroku a dále ve vztahu mezi oběma žalobci a žalovaným v odstavcích VI. a VII. výroku jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z ustanovení § 142 odst.1 za použití ust. § 224 odst.1 o. s. ř. a skutečnosti, že v odvolacím řízení se procesně úspěšný žalobce, kterému by dle tohoto ustanovení příslušel nárok na náhradu nákladů řízení, se svého práva výslovně vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně.

V Ostravě dne 3. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení:
Monika Herdinová

JUDr. Radmila Baďurová v. r.
předsedkyně senátu